

»Ah, moj Vladko!« je radostno kriknil profesor in brzo poskočil ter poljubil svojega sinka na čelo.

Plesalci in plesalke, tete in prijateljice — vse čiherno se je zgrnilo okrog Zlate in Vladka, ki je nepremično zrl v svetlo luč sredi sobe.

. . . Izpod sinjega neba pa je priplavalo veselje, izkopalo se je v večerni zarji . . . pomazililo se z etrovim parfumom, trepetajočim po vsemiru . . . v lase si je vtaknilo rubinasti žarek iz zvezde aldebaranke — in prhutalo je s svojimi mehкими, snežnobelimi kreljutmi ter pihljalo v razbeljena lica in utripajoča srca blaženost in srečo.

Tri dolge dni . . .

Tri dolge dni —
in ni te ni . . .
Zastonj te čakamo;
jaz, rožice
ubožice
za tabo plakamo.

Tri dolge dni —
in rožic ni.
A jaz deklè lepo?
Tri dolge dni —
obraz bleđi
in solzno je oko,
četrti dan,
četrti dan
zvonovi mi pojó.

*

Pa tega nikar verjeti, ljudje!
Zvonovi so pač zvonili
in tja so v grob jih spremili
moje nade in moje želje. —

B. Baebler.

